

מעל לממשלה זו מתנופף הדגל השחור של אייהלגיטימיות

תחשבת בנבנות

אלמנות ויתומים כדי לממן את בולמוסי ההתנחלויות שאיבד כל חשבון רציונלי, ששוב אינו אלא השתוללות של מישטר הנוקק באופן דחוף לכותונת-כפיייה. כל זה נעשה בידי ממשלה אשר לפי כל סיקרי דעת הקהל אינה מייצגת אלא מיעוט בציבור, מיעוט ההולך ומצטמק במהרה.

מעד לממשלה הזאת מתנופף עתה הדגל השחור של אייהלגיטימיות.

בשללו ממנה את הכסות האחרונה של אליבי שפוי, עשה עור וייצמן שרות למדינה.

מי נשאר בממשלה הזאת?
זהו הצד השני של התפטרות וייצמן: במעשיהו הוא מדביק אותיקון על מיצחהו שו כד מי שנשאר בה.

עד היום היתה הידבקותם של שרידי ד"ש לכסאו- תיהם בממשלה שערוייה בלבד — שערוייה היתולית שעוריה רק גיחוך.

מהרנע שבו נסגרה הדלת מאחוריו נבו שו עור וייצמן הפורש, והאדונים ייגאל ודין, שמיאז תמיר וישראל בן נשארנו יושבים על כסאותיהם — הם המיטו על עצמם חרפה שדא תימחק.

האנשים אלה, שנשלחו אל הכנסת והממשלה בקור לותיהם של 200 אלף ישראלים הגונים, שפויים ומרו- מים, הפכו עתה יצאניות פוליטיות מן הסוג הבזוי ביותר. כל זה אמור גם לגבי הליברלים, שהעניקו לאנשי- הרות תעודת-שפיות ושהביאו לליכוד את קולותיהם של אזרחים נורמליים.

עסקנים אלה נשארנו דבוקים לכסאות, אין הם חול- מים לקום ולהכריח את הממשלה להתפטר.

דהיפך — הם שמחים על עזיבת וייצמן, שהרי הוא השאיר מקום ריק ליד הקערה. אפשר להתקוטט על השגל, לחטוף משהו, דהנות כמשך כמה חודשים נוספים מן ה- הנאות וההטבות והפירסומת העלובה.

י אשר לעור וייצמן עצמו — מה תפקידו עתה?
משימתו הראשונה נובעת מעצם מעשהו. על עבישראל להגיד לו: אתה העגית את הממשלה הזאת לשיטון, אתה חייב עכשיו להביא הנפילתה.

יש לדרוש מווייצמן את גילוי מלוא הסיבות שהביאו להחלטתו להתפטר. דרושה הודאה אישית מלאה, בגילוי- הלב האופייני לו, שתאפשר לציבור כולו לשפוט את ממשלת-הליכוד. הנאמנות למדינה צריכה לגבור על הנאמנות לממשלה, שהיה חבר בה.

גילוי האמת על המתרחש בממשלה זו, על השיטה שבה היא מקבלת החלטות גורליות, על היחסים הפולי- טיים ויחסיה-אנוש שבה — יש בו כדי להביא לנפילתה. שום ממשלה, גם לא אחת שאיבדה כל קשר עם המצי- אות ועם הציבור, לא תוכל לעמוד בפני גילוי כזה.

לאחר מכן כדאי לו לעזר וייצמן להתבודד לזמן- מה בביתו — לתידלוק ולהימוש, לדבריו — כדי לערוך חשבון-נפש. אחרי ניסיון זה של שלוש שנים בצמרת השילטון, ומעורבותו האישית המכרעת בהשגת השלום הישראלי-מצרי, חייב וייצמן לגבש לעצמו את הלקחים ואת המסקנות.

אם יעשה זאת, יוכל להציג לפני המדינה תוכנית חדשה, שתדריך אותה אחרי התמוטטות שילטון-הליכוד.

אני משוכנע כי הוא יגיע למסקנה שיש לפתור את בעיית העם הפלסטיני ולהעניק לו את זכות ההגדרה העצמית.

לא יצחק רבין ולא שימעון פרס מסוגלים להגיע בכוחות עצמם למסקנה הזאת. לא רק בגלל ההתקרי- טות ביניהם, אלא גם בגלל מיגבלותיהם האישיות והפוליטיות.

יש באן תפקיד הממתין לגיבור. עור וייצמן יוכל למלא אותו.

קיצור: התפטרותו של עור וייצמן יכולה להי- שאר בבחינת אפיוודה אישית קטנה וחולפת, עוד סערה בכוס המים העכורים של המדינה.

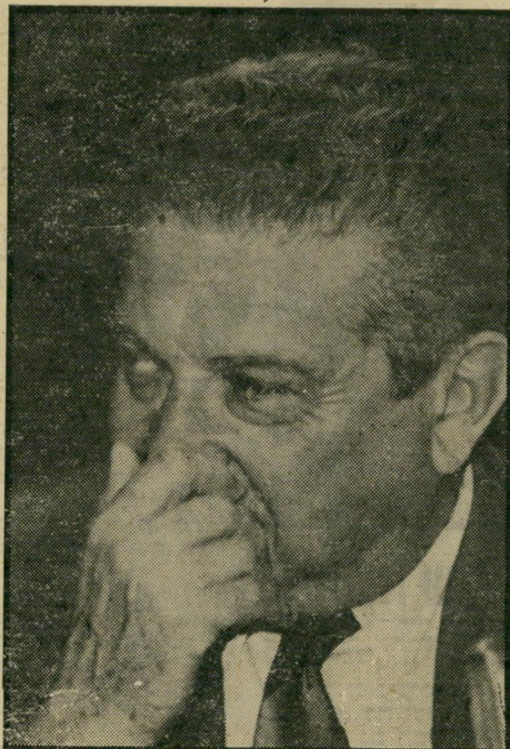
אבל היא יכולה להיות הרבה יותר מזה: ראשיתו של תהליך החורג מכל עניין אישי או מפילגתי, נקודת-מיפנה אמיתית, התחלה של שינוי כללי במפה הפוליטית. אם יהיה כך, תבוא עזיו הברכה.

משה דיין פרש. שימחה ארליך חוסל למעשה. ייגאל ודין נשאר קאריקטורה. יוסף בורג שינה את עורו והפך נץ קיצוני.

אריק שרון הפך הדמות המרכזית בממשלה, ועל פיו יישק דבר, מנחם בגין מופעל על-ידי גאולה כהן. תיקי-החוק נמסר ליצחק שמיר, קנאי צר-אופק, שלא השתנה במאימה מאז שהתמחה בשיגור חבילות-נפץ. ייגאל הורביץ קיבל לידי את האוצר. הגץ יצחק מודעי השתלט על המיפלגה הליברלית.

אין זאת עוד ממשלה של הימין. זוהי ממשלת הימין הקיצוני, ממשלת הקנאות הי- מטורפת, מזינה נדירה של אפסות אישיות ושח- צנות ראומנית.

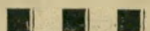
זוהי ממשלה המנותקת לחלוטין מן המציאות העולמית והישראלית.

עזר וייצמן: משהו מסריח כאן

בקיצור: ממשלת-יכוכות של גוש-אמונים, ממשלת-מעבר.

מעבר? מצד זה.

עזר וייצמן התפטר כאשר הממשלה הזאת הגיעה אל הקו האדום האחרון. מכאן והלאה, עצם קיומה מסכן את עתיד המדינה וביטחונה.

אין גבול לאסונות שממשלה זו עקובה דהמיפ על המדינה, עד שתסיים את כהונתה.

היא מביאה למרד מזויין בשטחים הכבושים, לשיל- טון של טרור וטרור-נגדי אשר יקומם את העולם כולו נגד ישראל, ואשר יכריח את מצריים לסגת מן הנורי- מליזציה, ואולי גם מן השלום.

היא מביאה לעימות בין ישראל ובין 800 מיליון המוס- למים בגלל שאלת ירושלים. אין סימן מובהק יותר לטירוף שאחז בממשלה מאשר העובדה כי הודעה היס- טורית של יורש-העצר הסעודי, על נכונות סעודיה אדי- רת-הכוח לכרות שלום עם ישראל תמורת נסיגה משיט- חיה-כבוש, לא עוררה שום תגובה ישראלית, כאילו לא הושמעה.

היא מביאה למילחמת-אחים במדינה עצמה. לא רק לתהום נפשית, הנפערת בין ישראל ההומאנית וישראל החומיינית, אלא למילחמת-אזרחים מזויינת, כאשר הצבא הפרטי החמוש של גוש-אמונים יתנגד בכוח-הנשק לכל ניסיון לבצע מדיניות של פירוק התנחלויות.

היא מביאה להתפוצצות חברתית אלימה, כאשר המר- ניה-מצוקה יתקוממו נגד שוד המיליארדים, הגנולים מפי

אילו שאר אותי עור וייצמן לפני חודש אם, לדעתך, עליו להתפטר, הייתי מפציר בו שלא לעשות כן.

הייתי אומר לו: „אדוני, אתה העגית את הליכוד לשיטון. אתה הבאת עזינו את הצרה הזאת. אינך יכול להסתלק והשאייר לנו את הצרה!“

הייתי אומר לו: „אתה מחזיק בידך תפקיד שהוא גורלי לעתיד המדינה. אתה השר של צה"ל. אתה שר של השטחים הכבושים. מה יקרה למדינה אם יפול תיק זה בידיך של אינפנטיל משתולל או שוטה קנאי?“

הייתי אומר לו: „אתה אי של שפיות בממשלה הזאת. כל העולם יודע זאת. אם תתפטר, יראה כל אדם במצריים ובעולם המערבי במעשה זה סימן שאפסה כל תקווה להשגת השלום, ושגם השלום הישראלי-מצרי התרוקן מתוכנו.“

בשיחתי עם הנשיא אנוור אל-סאדאת ביקשתי ממנו, בצחוק, לשדל את וייצמן להישאר בתפקידו.

צחוק, צחוק — אבל ...

שנית את דעתי בארבעת השבועות האחרונים. מאז החלו המאורעות האחרונים בשטחים המוחזקים, השתכנעתי לחלוטין שעל וייצמן להתפטר מן הממשלה. **מייד. בני טכסיסים. בני התחכמויות.**

יש רגעים בחייו של אדם הגון, כשעליו לפעול מתוך הגינות בלבד, בלי חשבון.

רגע כזה הגיע בחייו של עור וייצמן.

אחרי ההתרחשויות האחרונות בשטחים המוחזקים, שוב אין אדם הגון יכול להישאר בממשלה זו, מבלי לאבד צלם-אנוש, קל וחומר כשהוא שר-הביטחון. שר-ביטחון, הנאלץ לגרש שני ראשי-עיריות מתונים מן הגדה, רק מפני שדרוויש מרקד כמו אליקים העצני מפקד עליו לעשות זאת בטלויזיה — אינו יכול להי- שאר שר-ביטחון.

חבר-ממשלה, הנאלץ להצביע בעד הצעת-חוק פרובר קטיבית כמו זו של גאולה כהן, בידעו היטב שהיא מערערת את יסודות השלום הישראלי-מצרי — אינו יכול להישאר חבר בממשלה.

בשעה כזאת, אסור לאדם הגון לשאול את עצמו: האם זה כדאי?

הוא חייב לשאול את עצמו את השאלה היחידה שהיא רלוונטית: איך אוכל להסתכל מהר בראי?

עור הטיק את המסקנה.

יש שמץ של אירוניה בעילת ההתפטרות. בהיסטוריה של המילחמות ידועה התופעה של „קרב בחזיתות הפוכות“. כלומר: קרב שבו לוחם כל צד כשפניו אל מולדתו שלו, וגבו אל ארץ האוייב. זהו מצב מסוכן, מפני שהמפסיד בקרב מנותק מדרך- הנסיגה שלו.

בחיובו על תקציב-הביטחון נוצר מצב כזה. וייצמן, השר היווני ביותר בממשלה, הגיש את הת- פטרותו על רקע התוכנית להנציח את תקציב הביטחון. ייגאל הורביץ, אחד השרים הנציים ביותר בממשלה, הכריח אותו להתפטר על רקע זה.

אפשר להבין את וייצמן, במציאות הישראלית, היי- נים אינם גורסים, בהכרח, את צימצום כוחו של צה"ל. היפך: האלופים היוניים הם, לרוב, אותם המחייבים את קיומו של צבא המסוגל להלום במהירות וביעילות. ואילו האלופים הנציים סומכים, לרוב, על „העומק האיס- טראטי“ ועל השטחים הכבושים כתחליף לצבא כזה.

אך את הורביץ קשה מאוד להבין. הוא פרש מן הממשלה בגלל התנגדותו להסכמי קמפ- דייוויד, משמע, הוא מתנגד לשלום. משמע, הוא צריך להיות מוכן למילחמה בכל החזיתות, גם בחזית המצרית. כשאדם כזה מביא למשבר כגדל דרישתו, לקצין באופן מכריע את תקציב הביטחון, הוי- פכת הפוליטיקה הישראלית כולה לתיאטרון של אבסורד.

עזר וייצמן אינו מסתיר כי הוויכוח על התקציב לא היה אלא הקש האחרון, ששבר את גב הגמל. היתה כאן הצטברות של סיבות.

אפשר לנחש מה היו סיבות אלה. הממשלה המכהנת עתה אינה עוד הממשלה שחתמה על הסכמי קמפ-דייוויד.

השרים השפויים נעלמו מתוכה, או נדחקו אל פינה השוכה.